

HÉLÈNE GULLBERG

Majja Skog -sarja

KOKELAS

DOCENDO

KOKELAS

HÉLÈNE GULLBERG

KOKELAS

Majja Skog -sarjan toinen osa

Ruotsin kielestä suomentanut
Hanni Salovaara

DOCENDO

Ensimmäinen painos
Majja Skog -sarjan osa 2

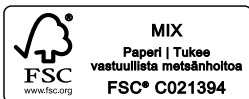
Ruotsinkielinen alkuteos *Novisen*
© 2025 Hélène Gullberg
Published by arrangement with Albatros Agency, Sweden

Suomenkielinen laitos © Hanni Salovaara ja Docendo 2026
www.docendo.fi
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatit:

s. 22: Lars Myttingin romaanista *Systerklockorna*,
suomennos Hanni Salovaara
s. 141: virrestä Sommarpsalm (Jo tuuli halki laaksojen),
suomennos Pekka Kivekäs

Kannen graafinen suunnittelu: Lotta Mellgren
Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Ylivoeto Oy
ISBN 978-952-382-935-0
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

2005

CHARLOTTE MÖRNERIN ASTUESSA toimistoonsa hänen katseensa kiinnittyi värähteleviin pakaroihin ja heiluviin rintoihin. Huoneessa pauhasi videoinstallaatio, jossa kuin hidastetussa filmissä hyvin vanha alaston nainen kävi taistelua jättiläismäistä teollisuustuuletinta vastaan.

Työskenneltyään kaksikymmentä vuotta yhtiön taideasian-tuntijana Charlotte olisi osannut tulkita, että teos kuvasi sukupuolten välistä taistelua, jossa tuuletin symboloi patriarkaattia, mutta nyt hän näki siinä vain kollegoidensa huonoa huumoria.

Lapsellisia miehiä, hän ajatteli ja sipaisi harmaita hiuksiaan. Hän yritti sulkea installaation näytön luona lojuvalla kaukosäätimellä muttei onnistunut.

”Helkkarin Kurt.”

Samalla hän ei voinut olla hymyilemättä. Arvokkaampia ja arkaluontoisempia teoksia säilytettiin usein johtajien toimitoissa ennen huutokauppaa tai ostajalle luovuttamista. Hän oli edellisenä päivänä pyytänyt taideintendentti Kurtilta huoneeseensa ”jotain hauskeempaa ja vähemmän synkkää, ehkä jotain modernia” 1600-luvulta peräisin olevan, koko seinän peittävän tummasävyisen taistelukohtauksen tilalle. Kurt, joka vanhemman maalaustaiteen asiantuntijana suhtautui kriittisesti nykytaiteeseen,

oli tietenkin ottanut pyynnön henkilökohtaisesti, ja tämä oli hänen kostonsa. Epäilemättä työtovereidensa riemuksi.

Charlotte nakkasi kaukosäätimen lopulta pois ja veti tv-johdon seinästä. Vihdoinkin tuuletin ja naisen piinaava vaikerointi hiljenivät. Charlotte katsoi tv-johtoon sidotusta narusta riippuvaa huutokauppalappua: Mia Klege, *Vastatuuli*, 1997, lähtöhinta 100 000–125 000 kruunua.

Sopiva nimi, Charlotte ajatteli istuutuessaan kirjoituspöytänsä ääreen. Juuri nyt hänestä tuntui, että myös hän kulki vasta- tuuleen. Se saamarin Kaufmannsin huutokauppakamari oli heidän kannoillaan ja napsi markkinaosuuksia ja miljoonien arvoisia esineitä nopeammin kuin nälkiintynyt hamsteri.

Hän mulkoili Fabergén rasiaa. Se tuijotti häntä keskellä pöytää kotelosta, jonka kansi oli auki. Jokin siinä häiritsi häntä. Hän ei osannut sanoa mikä, mutta jokin kertoi hänelle, että rasia voisi tuoda huutokauppakamarille enemmän ongelmia kuin voittoja. Ehtisikö sen tutkituttaa kunnolla, ennen kuin katalogi menisi painoon? Hän vilkaisi rannekelloaan, parin tunnin kuluttua hän tapaisi myyjän. Oli vain toivottava, että tämä suostuisi myöhäisempään huutokauppaan. Ellei niin kävisi, uskaltaisivatko he laittaa esineen myyntiin seuraavassa huutokaupassa?

Charlottesta tuntui, että rasia tarkkaili häntä, ja hän sulki puukotelon. Mutta hän katui tekoaan heti, sillä rasian tehtävänä oli muistuttaa häntä. Hän avasi kotelon uudelleen mutta käänsi sen pois päin itsestään.

Hän ojentui ottamaan kalenterinsa ja laski lukulasit otsalta silmilleen. Okei, mitä tänään olikaan ohjelmassa... Aivan, uusi työharjoittelija aloittaisi tänään työnsä Walliuksella. Herranjestas, hän tuskin muisti syksyistä työhaastattelua, sillä viime kuukaudet olivat olleet yhtä hulinaa.

Hän selaili pöydän paperipinoja ja mappeja ja löysi muistiinpanot. *Majja Skog*. Nyt hän muisti huolitellun tytön, jolla oli poikkeuksellisen hyvät todistukset mutta ei ainuttakaan arvosanaa. Tyttö oli opiskellut taidehistoriaa ja historiaa tuplasti enemmän ja selvinnyt opinnoistaan puolta nopeammin. Uskomatonta. Vai oliko se ollut joku toinen? Charlotte huokaisi huomattaessaan, että oli alkanut sekoittaa toisiinsa kaikki ne nuoret, jotka kulkivat Walliuksen ovista.

Hän pohti, minkä tyyppinen harjoittelija olisi tällä kertaa kyseessä. Vuosien rekrytointien jälkeen hän oli havaitsevanaan tulokkaissa periaatteessa kolmea eri tyyppiä. Ensimmäinen vaikutti esineistä, toinen hienoista ihmisistä, jotka ympäröivät itsensä kyseisillä esineillä, ja kolmas kuului niihin hienoihin ihmisiin, jotka eivät uhranneet ajatustakaan esineille. Viimeksi mainitun ryhmän edustajat viipyivät ymmärrettävistä syistä talossa harvoin kauan. He olivat usein merkittävien asiakkaiden lapsia tai sukulaisia ja pyörivät talossa jotain muuta odottaen tai vain ollakseen vanhemmilleen mieliksi. Toisen ryhmän avulla taloon hankittiin esineitä, näin niin kuin suoraan sanottuna. Ryhmään kuuluvat seurustelivat mielellään myyjien ja ostajien kanssa ja jakelivat poskisuudelmia voidellakseen heitä. Mutta eniten tietoa löytyi ensimmäisestä ryhmästä, siellä oli todellista intohimoa esineitä kohtaan. Charlotten mielestä tuo ryhmä oli kaikkein arvokkain.

Mihin ryhmään hän itse kuului? Kun hän ajatteli asiaa, hän oli muuttunut ajan myötä ja kuulunut jokaiseen ryhmään jossain elämänsä vaiheessa. Hänellä oli ollut oikeanlainen nimi ja vanhemmat, jotka olivat huutokauppakamarien suurasiakkaita, joten hän oli päätenyt taidemaailmaan helpointa tietä. Sittemmin hän huomasi, kuinka houkuttelevaa oli hankkia asiakkaita vanhojen Lundsbergin sisäoppilaitoksen luokkatovereiden, Båstadin

naapureiden ja tutun tuttujen joukosta. Mutta ennen pitkään hän oli päätynyt pääasiassa esineistä kiinnostuneiden ryhmään.

Tavaroiden tuntemushan oli koko liiketoiminnan ydin.

Sääli vain, ettei heidän toimitusjohtajansa tuntunut ymmärtävän sitä, sillä hän kuului epäilemättä kakkosryhmään. Fredrik Wallius oli omistajaperheen vesa, mutta Charlotte epäili, ettei tämä erottais Lindormia ja Bruno Liljeforsia toisistaan. Pikemminkin häneen teki vaikutuksen raha ja hieno syntyperä. Hän pröystäili mielellään Charlottelle hienoilla tuttavuuksillaan aina tilaisuuden tullen. Ikään kuin Charlotte olisi sukujuuriensa ansiosta Fredrikin yläpuolella arvojärjestyksessä, vaikka tämä olikin talon toimitusjohtaja.

Niin, Charlotte päätteli, oli lähinnä Fredrikin vika, että henkilökunnasta valui aito asiantuntemus pois. Taiteeseen ja esineisiin intohimoisesti suhtautuvat kävivät yhä harvemmiksi. Taloon palkattiin aivan liian monia ”hyvien” ystävien lapsia, ja Fredrik teki aivan liikaa palveluksia ja vastapalveluksia. Kehityssuunta huolestutti Charlottea. Oli vain ajan kysymys, milloin huutokauppakamari jäisi puutteellisen ammattitaidon takia kiinni väärännöksestä tai karkeasta virhearvioinnista. Silloin olisi vaarana, että Kaufmanns jyräisi heidät. Ei, Wallius tarvitsi *asiantuntemusta* – ja vähemmän vaikeasti lausuttavia nimiä vaaleanpunaisissa kašmirneuletakeissa! Lisää ammattitaitoa, lisää nörttejä – *lisää friikkejä*.

Ovelta kuului kevyt koputus, ja ovenraosta kurkisti pää. Paljaaksi ajeltu pää.

”Hei”, pää sanoi. ”Majja Skog. Kahdella j:llä.”

Charlotte tuijotti. Mikä hitto tuo oli? Mustiin pukeutunut. Kalpea. Ensimmäiseksi hän ajatteli, että tyttö oli osa sitä mustavalkoista videoinstallaatiota. Ovesta sisään astunut olento oli mustanpuhuvampi kuin huonetta äsken hallinnut sotaisa

taistelukohtaus – lukuun ottamatta kasvoja, jotka olivat kalmankalpeat. Kaikki muu oli mustaa. Nahkatakki, farkut, maiharit. Paljaaksi ajellussa päässä erottui musta sänki. Charlotte oli näkevinään arven ohimon yläpuolella. Hartiat olivat koholla. Katse luimisteli olemattomien kulmakarvojen alta. Tyttö oli lyhyt, mutta tanakka ja vanttera. Eivätkä vain ruumiinrakenne ja maiharit olleet painavat, vaan koko hänen olemuksensa vaikutti raskaalta, aivan kuin hän kantaisi tonneittain näkymätöntä painolastia.

Charlotte toisteli nimeä mielessään. Majja Skog. Kahdella j:llä. Nimi saattoi olla vaikea tavata, mutta muuta yhteistä tytöllä ei ollut sen kašmirneuletakki-porukan kanssa, jota Charlotte oli juuri ajatellut. Majja Skog... Charlotte katseli muistiinpanojaan ja havahtui. Voisiko se olla mahdollista? Saattoiko hän muistaa niin väärin? Oliko se Majja, jonka hän oli tavannut työhaastattelussa pari kuukautta aikaisemmin pastellinvärisine jakkupukuineen ja föönattuine hiuksineen, sama ihminen kuin tämä jengiläinen hänen edessään?

Vierailija jäi ilmeettömänä oven eteen. Ääneti ja liikkumatta. Charlotte nousi ja ojensi kätensä. Tytön kädenpuristus oli miltei olematon. Hän tuskin ojensi kättään, joka oli niin veltto, että Charlotte joutui kumartumaan puristaakseen sitä.

”Aivan! Majjahan se oli. Hei. Minä olen Charlotte Mörner.”

”Tiedän.”

”Niin. Tietenkin. Mehän olemme tavanneet.”

”Niin.”

Charlotte meni hämilleen mutta viittasi sitten Majjaa astumaan peremmälle.

”Tule, tulehan sisään.”

Hän osoitti myöhäiskustavilaista Balj-nojatuolia kirjoituspöydän edessä. Hetken epäröityään tyttö liukui istumaan niin,

että nahkatakki natisi tuolin verhoilua vasten. Polvet työntyivät eteenpäin, ja Charlotte huomasi farkuissa reikiä ja tahroja. Maihari nousi toiselle polvelle, missä se alkoi heti heilua.

”Olen pahoillani”, Charlotte sanoi, ”etten oikein tunnistanut sinua.” Hän hymyili ja osoitti omaa kampaustaan.

Jalka lakkasi heilumasta, ja katse muuttui entistä synkemmäksi. Ei sanaakaan. Tyttö ei ollut sanonut eikä tehnyt mitään, mutta Charlotte ei ollut koskaan tuntenut oloaan yhtä epämukavaksi kenenkään seurassa. Tytön katse sai hänet suoristautumaan, ja hänelle tuli halu pyytää anteeksi. Hän ei tunnistanut itseään.

Charlotte rykäisi.

”No niin, Majja. En muista, kuinka paljon ehdimme viime kerralla puhua Walliuksen huutokauppakamarista työpaikkana, sen asiakkaista ja siitä, millaiselle arvopohjalle yritys perustuu?”

Ei vastausta. Vain ilmeettömät kasvot. Kuka kumma tuo oikein oli? Miten hitossa hän oli palkannut koeajalle tuollaisen sekopään?

Tällä kertaa Charlotte ei antaisi epävarmuudelle valtaa. Hän katsoi tyttöä kannustavasti ja odotti vastausta. Lopulta Majja vastasi leveällä uplantilaisella murteella.

”Oliko tuo jokin kysymys? Sinä et muista, kuinka paljon ehdimme puhua Walliuksesta työpaikkana, sen asiakkaista ja siitä, millaiselle arvopohjalle yritys perustuu. Se on toteamus, ei kysymys.”

Charlotte tuijotti. Tyttö oli selvästi päästään vialla. Hän tunsi, kuinka epävarmuus muuttui ärtymykseksi. Oli tapahtunut erehdys, ja hänen oli pakko korjata se.

”Aivan”, hän sanoi. ”Selvästikään emme puhuneet niistä. Siinä tapauksessa voin kertoa, että Wallius, joka on ollut lähes sadan vuoden ajan pohjoismaiden johtava huutokauppakamari ja jonka liikevaihto on lähes kaksisataa miljoonaa kruunua, on kulttuurin

vaalija, instituutio, jolla on aivan erityislaatuinen suhde asiakkaisiinsa. On tapana sanoa, että ala perustuu kolmelle D:lle, jotka ovat *Death, Divorce ja Disaster*. Toisin sanoen tapaamme usein asiakkaamme heidän herkkinä hetkinään, mikä vaatii suurta hienovaraisuutta, ammattimaisuutta ja... tyylijutia.”

Lausueissaan viimeisen sanan Charlotte tarkasteli Majja Skogin ulkoista olemusta päästä varpasiin. Hän tiesi, että se oli epäkohteliasta, mutta myös tarpeellista. Oli tietenkin vaarana, että hänen edessään istuva passiivisaggressiivinen ihminen vastaisi vihaisesti, mutta Charlotte ei ollut Fredrik, hän ei kyyristellyt asiakkaiden eikä työntekijöiden edessä eikä pelännyt puhua suoraan.

Mutta yllätyksekseen hän ei kohdannut vihaa eikä uhmaa. Itse asiassa tyttö ei edes katsonut häntä. Vai katsoiko? Charlotte etsi Majjan katsetta ja havaitsi, että tytön huomio oli täysin kiinnittynyt rasiaan heidän välissään – Fabergén rasiaan, jonka avonainen säilytyskotelokotelo oli käännetty Majjaan päin. Charlotte oli ollut aikeissa ilmoittaa, että työpaikan suhteen oli tapahtunut erehdys, mutta hän hämmentyi.

”Huomaan, että katselet rasiaa. Pidätkö siitä?”

Tyttö kohautti harteitaan muttei irrottanut katsettaan esiinestä. Äkkiä Charlotte tunsu myötätuntoa häntä kohtaan. Tyttö oli kyllä aika eksyksissä maailmassa. Ja nyt Charlotte vetäisi maton hänen jalkojensa alta ilmoittamalla, ettei Walliuksella kaikesta huolimatta ollutkaan hänelle työpaikkaa. Koska tytön silmät paljastivat niin selvän kiinnostuksen taide-esinettä kohtaan, Charlotte ajatteli, että ainakin hän voisi tarjota tytölle asiantuntemuksensa, ennen kuin heidän tiensä eroavaisivat.

Charlotte nosti rasian kotelosta ja piteli sitä ylhäällä siten, että värikäs soluemalikoristelu kimalteli kirjoituspyödyän lampun valossa.

”Carl Fabergé”, hän sanoi ja hymyili. ”Olet varmasti lukenut kyseisestä venäläisestä kultasepästä. Hänen kuuluisat pääsiäismunansa ovat taidemaailman eksklusii...”

”Tuo taitaa olla myyjältä?”

Charlotte vaikenä. Miten niin, hän halusi kysyä mutta epäröi nähdessään, ettei Majja katsonutkaan rasiaa hänen kädessään vaan sen kirjoituspöydällä lojuvaa koteloa.

”Myyjien ja ostajien tiedot ovat luottamuksellisia.” Hän katsoi Majjaa ja mietti tovin. ”Jos nyt kuitenkin sattuisi olemaan niin, että kotelo tulee myyjältä, niin mistä tiedät sen?”

”En minä sitä tiedä.”

”Niin, mutta mikä saa sinut luulemaan niin?”

Majja Skog nyökkäsi tuskin havaittavasti kotelon suuntaan, ikään kuin asia olisi ilmiselvä.

”Mitä kotelosta?” Charlotte kysyi.

”Vain myyjä voi parannella esinettä noin.”

Charlotte jähmettyi. Yksi sana puistatti häntä.

”Parannella?”

Majja Skog laski jalan polveltaan, huokaisi ja kumartui eteenpäin. Hän osoitti sormella, jonka pureskeltua kynttä ympäröivät surureunat.

”Koteloa on paranneltu.”

Nyt Charlotte oivalsi, mikä esineessä oli häirinnyt myös häntä. Hän oli tuijottanut tuijottamistaan rasiaa, vaikka ongelmana olikin kotelo. Oli lievästi sanottuna odottamatonta, että havainnon teki tuo ihminen.

Hän siristeli silmiään asiaa pohtiessaan ja nyökkäsi.

”Jatka.”

Sulkeutunut Majja Skog alkoi puhua. Oli kuin Pandoran lipas olisi avattu, ja sanat vyöryivät hänestä tuolla laulavalla maalaismurteella. Kun lapsi jouluaattona hän tarttui rasiaan ja koteloon

ja käänteli ja väänteli niitä puhuessaan. Kumpikin eriteltiin perusteellisesti. Mitään ei jäänyt kommentoimatta. Kotelon sisällä silkkikankaassa oleva merkki ei ollut aivan keskellä. Puun väri oli liian tumma. Rasian emali oli liian samea, eikä panslavistinen tyyli sopinut yhteen...

Majjan puhussa Charlotte tunsi liikuttuvansa. Ihminen hänen edessään oli muuttunut täysin. Katse ei ollut enää synkkä ja epäluuloinen vaan hehkui intoa, kertomisen intoa. Siinä oli sitä intohimoa, jota Charlotte oli etsinyt ja jota hän yhä harvemmin näki työtovereissaan – esineen tuottamaa aitoa iloa.

Hän katseli Majjan sormia ja näki selvästi, että niiden läpi oli kulkenut yksi jos toinenkin antiikkiesine, vaikka se tuntuikin epätodennäköiseltä. Tämä tyttö tiesi, mistä puhui.

Charlotten vaisto kertoi, että Majja Skogista saisi enemmänkin irti.

”...mutta tarkempi tutkimus paljastaisi sen”, Majja lopetti ja palautti rasian takaisin koteloonsa. ”Tutkinko tätä?”

Sitä kysyessään Majja hymyili äkkiä, ja Charlotte hätkähti. Oli kuin tytön synkkyys ja kovuus olisi puhjennut lapsen viattomaksi ja iloiseksi hymyksi, aivan kuin kaksi ihmistä olisi vaihtanut paikkaa silmänräpäyksessä. Charlotte pani merkille leveän raon tytön etuhampaiden välissä ja säihkyvät silmät, hänestä Majja muistutti sadun ilkikurista peikkoä.

Charlotte vastasi hymyyn kiitollisena mutta vakavoitui.

”Valitettavasti siihen ei ole aikaa. Arvioinnilla on kiire.”

”Onko myyjä ulkomaalainen?”

Charlotte huomasi nyökkäävänsä.

”Miksi hän myy Ruotsissa?”

Charlotte ei vastannut, vaikka tiesi vakioselityksen, että Euroopan pohjoislaidalla asuvat ruotsalaiset olivat hyväuskoisia ja helposti huijattavia ja kaukana lähimmistä Fabergé-asiantuntijoista.

Hän paukautti kotelon kannen kiinni, viskasi sen kirjoituspöydän laatikkoon ja ajatteli, että hänen täytyi perua lounas myyjän kanssa.

Kannen paukahdus rikkoi lumouksen. Charlotte näki, kuinka intohimo sammui ja tyttö hänen edessään vetäytyi kuoreensa katse alas luotuna. Charlottelle tuli heti halu sytyttää kipinä uudelleen.

Hän ei tiennyt, oliko syynä halu kapinoida Fredrikin pinnallisuutta vastaan vai hänen oma uteliaisuutensa, joka sai hänet toimimaan ennakkokäsitystensä vastaisesti.

Hän ojensi jälleen kätensä leveämpi hymy huulillaan.

”Majja Skog, tervetuloa Walliuksen huutokauppakamariin.”

LASERSÄDE KOHDISTETTIIN KARIN Klingan kaulaan veitseniskun aiheuttaman arven häivyttämiseksi. Se ei kuitenkaan pystynyt häivyttämään muistojen jättämää arpea. Karin makasi hoitopöydällä liikkumatta ja pää töhnäisenä paikallispuudutuksen ja keveän anestesian jäljiltä. Meneillään oli viimeinen hoito kolmesta, ja se kesti vain kaksikymmentä minuuttia, mutta koko käyntiin kului kolme tuntia. Hienoa, että se olisi pian ohi.

Hän oli valinnut yksityisen laserklinikan, jotta ei olisi joutunut käymään hoidossa työaikana. Klinikka oli sisustettu tanskalaisin designhuonekaluin, odotushuoneessa oli tuoreita kukkia, ja huolitelluilla sairaanhoitajilla asun kanssa yhteensopivat suusuojat. Laserlaitteen nakuttava ääni sekoittui radion iänikuiseen vaalituloksen jauhamiseen. Monien poliisikollegoidensa tavoin hän toivoi, että vaalit olisivat jo ohi ja he voisivat palata tavanomaisiin toimiinsa. Melkein jokaisen mielestä vaalien ja syyskuun 25. päivän valtiopäivien avajaisten välisenä aikana turvallisuus ja ruotsalaisen demokratian ylläpito olivat rikostutkintaa tärkeämpiä.

”Enää viisi minuuttia. Oletpa sinä urhea”, ääni lepersi jossain kaukana.

Entä sen jälkeen, Karin halusi kysyä. Olisiko arpi poissa? Anestesiasta huolimatta hän tunsu olonsa kärsimättömäksi. Hän

halusi mennä eteenpäin. Keho oli kutakuinkin entisellään, ja yksitoikkoisen toimistotyön oheen saattoi vihdoinkin ilmaantua myös kenttätöitä. Tuntui silti kuin se helkkarin arpi muistuttaisi häntä kaulalle painetusta veitsestä ja Majja Skogin huudosta kollegan laukaistessa aseensa. Miksei laser voinut pyyhkiä niitä pois?

Mutta arpi ei ollut ainoa, joka esti häntä pääsemästä eteenpäin. Niin tekivät myös Kuula ja poliisiaseman porukka. He kohtelivat häntä yhä silkkihansikkain. Nyt hän oli kuntoutunut ja *fit for fight!* Tunne toi hänen mieleensä kokelasajan. Hän halusi osoittaa olevansa pätevä ja hyödyllinen muutenkin kuin tietokoneen näytön ääressä. Siitä huolimatta häntä kohdeltiin kuin hän olisi ollut lasia, mikä ärsytti häntä tavattomasti. Toki hän oli yli viisikymppinen, mutta hitot siitä.

Kaulan haavan lisäksi myös hänen toinen polvensa oli isketty hajalle. Mutta leikkaus ja kuntoutus olivat onnistuneet hyvin. Pian hän pystyisi taas juoksemaan ja olisi yhtä kovassa terässä kuin ennenkin. Ennemmin Kuulan itsensä pitäisi kohottaa kuntoaan. Esihenkilö Bengt Kuhla ei ollut saanut lempinimeään ainoastaan sukunimensä ja ilmiömäisen ampumataitonsa takia vaan myös pömppömahastaan.

Pieni kuuma aalto huuhtoutui hänen ylitseen. Hän työnsi leuka ylös, puhalsi ilmaa kuumille kasvoilleen ja toivoi, että voisi leyhytellä itseään. Huomenna oli maanantai ja uusi työviikko alkaisi, hienoa, hän saisi täyttää aivonsa jälleen työasioilla. Hän kuuli mielessään Kuulan ja terapeutin jankutuksen siitä, kuinka välttämätöntä oli pysähtyä trauman jälkeen nuolemaan haavojaan ja niin edelleen, mutta Karin ei ymmärtänyt, mitä hyötyä siitä olisi. Juokseminen, raitis ilma ja mielekäs tekeminen olivat hänen reseptinsä.

Oli kuitenkin viikonloppu, eikä juokseminen ollut vielä ajankohtaista. Mitä hän keksisi, kun pääsisi pois täältä klinikalta?

Häntä katsomassa käyneet lapset olivat palanneet opintojensa ja oman elämänsä pariin. Eikä ystävättäriille voisi ehdottaa tapaa-
mista näin lyhyellä varoitusajalla.

Hän päätti olla hyvä tytär ja käydä tapaamassa vanhempiaan. Heillä oli taatusti aikaa hänelle. Hänen olisi vain välteltävä puhu-
masta terveydestään.

★

Mutustellessaan viimeistä suupalaa päivällisellä Karin oli jo
ehtinyt alkaa katua vierailua. Hän yritti olla välittämättä isän
tutkivasta katseesta.

”Olipa hyvää”, hän sanoi ja hymyili vanhemmilleen.

Isä ei eksynyt aiheesta vaan osoitti arpea peittävää sidettä.

”Millainen vointisi on, onko tuo kipeä?” hän kysyi.

Karinin hymy hyytyi.

”No jaa, vain pientä jomotusta, mutta se on normaalia muu-
tama päivä hoidon jälkeen.”

Karin nousi korjatakseen lautaset ja välttyäkseen puhumasta
aiheesta enempää.

Äiti löi kätensä yhteen.

”Oo, minusta sinä näytät oikealta kovanaamalta. Nyt sinusta
näkee, että olet poliisi!”

Karin kumartui suutelemaan äidin päälakea.

”Kiitos. Tuo oli kai kohteliaisuus.”

”Aivan kuin isäsi aikoinaan!” äiti huudahti ja katsoi puoli-
soaan säteilevästi. ”Muistan kun näin ensimmäisen kerran hyvän-
näköisen rikosteknikon haalareissaan ja kaikkine varusteineen.
Oo, hän oli niin tyylikäs. Niin tyylikäs!”

Isä iski Karinille merkitsevästi silmää. He molemmat tiesivät,
että höpötys oli alkanut ja oli aika ottaa iltalääkkeet ja mennä

nukkumaan. Karin tarjoutui auttamaan, mutta hänet torjuttiin. Siispä hän toivotti äidilleen hyvää yötä ja ryhtyi pesemään astioita.

Oli ihanaa olla jalkeilla ja puuhata jotakin, kun oli joutunut päivällä makaamaan paikoillaan. Ja tiskaaminen sujui sutjakaasti, sillä lautaset olivat kutakuinkin puhtaaksi kaavitut. Hän oli yllättänyt vanhempansa tuomalla noutoruokaa Melanderilta. Kaikki saivat mieliruokaansa: äiti kalagratiinia, isä haukikvenlejä ja hän umpioitua lohta.

Juuri kun astiat oli pesty, isä laskeutui yläkerrasta.

”Pian hän nukkuu sikeästi. Juotaisiinko kahvit olohuoneessa?”

”Sopii hyvin.”

Karin oli iloinen, että hänen vanhempansa kykenivät yhä asumaan vanhassa Lidingön rivitalossa, jossa hän oli varttunut. Näköjään isän poliisin eläke ja äidin sihteerin eläke Ruotsin kirkosta riittivät. Kyse oli vain siitä, kuinka kauan isä jaksaisi, sillä tähän mennessä he olivat saaneet vain mitättömän vähän apua kotipalvelusta. Karin aikoi kysyä siitä lisää, kun he istuutuivat nojatuoleihin kahvikuppeineen.

Mutta tietenkin isä ehti ensin.

”Miten töissä menee?”

Karin huokaisi ja nosti jalkansa isän polvelle.

”Siinäähän se, kaikki pyörii yhä vaalien ympärillä. Ja tulee kai pyörimään valtiopäivien avajaisiin saakka.”

”Miten Kuula suhtautuu siihen?” isä kysyi hymyillen.

”Huonosti, kuinkas muutenkaan? Enimmäkseen hän karjuu, ellei hänellä ole suu täynnä lohturuokaansa pikkuleipiä.”

”Ymmärrän häntä, tämä alkaa väsyttää kaikkia. Ja minusta tuntuu, että hallituksen muodostaminen vie aikaa.”

”Toivottavasti palaamme pian vanhoihin rutiineihin.”

”Vanhoihin rutiineihin”, isä toisti ja painoi kevyesti Karinin jalkaholvia. ”Oletko valmis siihen, Karin?”

Ei kai hänkin aloita, Karin ajatteli. Joskus hän toivoi, että isästä tulisi yhtä vanhuudenhöperö kuin äidistäkin, jotta hän välttyisi tämän läpätunkevalta katseelta.

”Enemmän kuin valmis”, Karin sanoi ja nosti vaistomaisesti kätensä kaulalleen.

”Mitä terapeutti sanoo?”

”Vaikka mitä. Sen he kyllä osaavat.”

Isä ei hymyillyt eikä myötäillyt. Odotti vain. Karin tiesi, ettei voisi vältellä asiaa.

”Lopetamme tapaamiset pian.” Karin nosti jalkansa isän polvelta. ”Mutta hän on kehottanut, että yrittäisin tavata jonkun, joka oli mukana, kun se tapahtui. Se helpottaisi toipumista.”

”Kuulostaa viisaalta neuvolta. Voitko tavata jonkun?”

”Ehkä.” Karin huokaisi jälleen. ”Majja Skogin. Hän oli paikalla, kun se tapahtui.”

”Niinpä olikin. Se antiikkietsivä. Traaginen tapaus.”

”Niin”, Karin sanoi ja raapi ihoa arven vieressä.

Isä ojentui tarttumaan Karinia kädestä.

”Siinä tapauksessa sinun ehkä kannattaa tavata hänet. Se tekee varmasti hyvää teille molemmille.”

Lidingön sillalla matkalla kotiin Karin ajatteli isäänsä. Isä oli korvaamaton kaikuluotain muissakin kuin poliisiasioissa. Hänen ja Magnuksen avioeroproessin aikana isä oli ollut hänen tärkein keskustelukumppaninsa.

Tänään isä oli kuitenkin ilmaissut mielipiteensä selkeästi. Oli epätavallista, että hän sanoi aikuiselle Karinille suoraan, mitä tämän pitäisi tehdä. Yleensä hän neuvoi rauhallisesti ja yritti muutamalla sanalla saada Karinin puntaroimaan ajattelutapaansa.

Hyvien neuvojen sijaan hän oli tänään antanut suoranaisia kehotuksia.

Karin laittoi autoradion päälle, mutta ajatukset peittivät alleen musiikin, joten hän sulki sen pian. Isän mainitsema sana antiikkietsivä palasi jälleen mieleen. Karin ei ollut kuullut sitä sen jälkeen, kun oli viimeksi tavannut Majja Skogin sairaalassa. Hän oli silloin kertonut Majjalle, että hänen isänsä aikaan rikosteknikot olivat toisinaan pyytäneet apua antiikkiasiantuntijoilta, joita he kutsuivat antiikkietsiviksi. ”Ehkä teemme joskus taas yhteistyötä”, Karin oli sanonut. Mutta eivät he olleet tehneet. Ja hän mietti, tekisivätkö he koskaan.

Gärdetin kohdalla hän oli tehnyt päätöksen. Hän tekisi kuten isä ja kaikki muut penteleet kehottivat. Tilaisuuden tullen hän ottaisi yhteyttä Majja Skogiin. Tilaisuuden tullen.

MAJJA SKOG -SARJA

Esineilläkin on salaisuutensa. Ne täytyy vain paljastaa.

Tukholman vanhankaupungin Suurkirkosta löytyy murhattuna pappi, jonka rintaan on isketty timanteilla koristeltu kiinalainen lohikäärmekoru. Rikoskomisario Karin Klinga tarvitsee jälleen omaperäisen Majja Skogin poikkeuksellista asiantuntemusta.

Lahjakas antiikkiasiantuntija Majja uskoo, että esineet voivat kertoa enemmän kuin arvaammekaan. Majjalle Suurkirkko on tuttu: hän on aiemmin asunut täynnä antiikkiesineitä olevassa kryptassa ja perehtynyt kirkon taiteeseen, historiaan ja rituaaleihin nyt murhattuna löytyneen papin avulla.

Onko Suurkirkon kiehtovilla aarteilla jotain tekemistä tapauksen kanssa? Voivatko Majjan oivallukset auttaa rikoskomisario Karin Klingaa löytämään murhaajan?

Kokelas on toinen osa Hélène Gullbergin ylistetyssä Majja Skog -sarjassa, joka kertoo taiteen, antiikin ja vaarallisten salaisuuksien maailmasta. Mieleenpainuva päähenkilö hurmasi myös suomalaiset lukijat heti sarjan ensimmäisessä osassa **Suojatti** (2025).

KL 84.2

Kannen suunnittelu: Lotta Mellberg
Kannen kuvat: Ester Stockholm

DOCENDO
www.docendo.fi

ISBN: 978-952-382-935-0

